

ВЕРШИНА ЛІТА (КВІТКОВА ЕЛЕГІЯ)

Аж ось і вершина літа – у ясного небі з'явився сонячний купол. Хто до вершини літа дістане, хто золотого купола торкнеться?

Флокс, самовпевнено:

– Я легко зможу!

Спробував – не вдалося. Навшпиньки встав, що змоги потягнувся – далеко ще до золотого вінця.

Знітився флокс, щось на своє виправдання пробурмотів.

Жоржина подивилася на нього, зітнула плечима, спробувала й собі – ні, теж не дотягнулася.

Менші гладіолуси почали більшого під'юджувати:

– Дістань та дістань! Торкнись ти торкнись!

Гладіолус довго від малих відмахувався, а тоді таки й собі листком по небу черк, черк: раз, удруге – ні, ще далеко до купола золотого.

Дельфініум та дзвіночки в один голос:

– А може, ми?

Не дуже й сподівалися, просто за іншими спостерігали, й собі закортіло позмагатися, – та де там їм дістати.

Троянда лілії:

– Приймаш виклик? Хто справиться: ти чи я?

Лілія троянди:

– Приймаю!

Братки чорнобривцям:

– Ми за троянду вболіватимемо. А ви?

Чорнобривці у відповідь:

– А ми за лілію.

Айстри до братків приєдналися, нагідки пристали до чорнобривців.

– Троянда! Троянда! Лілія! Лілія! – завзято кричать.

Аж вершина літа ген високо – потягнулися одна поперед одної троянда й лілія – стало видно, що до золотого купола ще далеко.

Зрештою й мальва до спроб долучилася. Ох! – зітхнули всі в один голос: майже дістала.

А тоді соняшник розпрямив спину, підняв свою важку голову й торкнувся маківки літа.

Тінь! Щось тоненько тенькнуло, майже нечутно, але всім раптом защеміло в душі.

– Дядьку-соняшнику, може, ви теж не дістали? – з надією запитала волошка.

– Ні, дитинко, таки дістав, – зітхнув соняшник, і всі враз збагнули, що проминула вже половина літа – так швидко, що ніхто й не помітив.

– Шкода, – засмутилася волошка.

– Не сумуй, дитинко! Ще попереду половина літа! Ще пограєшся, ще на сонечку потішишся, ще підростеш...

Соняшник знову похилив свою голову, яка стала ще важчою. Усім так закортіло, щоб вершина літа була ще недосяжною, але сонячний купол почав опускати, й ось його мимоволі торкнулася мальва, а за нею й троянда з лілією, а затим і дельфініум, дзвіночки та гладіолус, і вже сам того не бажаючи флокс, а потім навіть нагідки, айстри, чорнобривці, братки й волошка. І коли всі торкнулися маківки літа, настала ніч.

Завтра треба буде думати про осінь.

Тетяна Бондаревська

ВИШНЕВІ ПАХОЩІ ДИТИНСТВА

Похмурий травневий день. Північно-східний вітерець колише розквітлі гілочки китайської вишні. Коли дивишся на це карликове деревце, святково на душі, весняно, усі негаразди на мить утікають геть.

Мимоволі порівнюєш розквітлу вишеньку з раннім дитинством, так само безтурботно-байдужим до зовнішніх незгод, із любов'ю бабусиною посмішкою. Усе сприймалося тоді по-іншому. Можливо, час не такий був, або ж люди, які мене оточували, були іншими. Однак у дитячому уявленні майбутнє проступало світлим, радісним, ніби погожий весняний ранок. І дорослі, і діти – усі видавалися красивими, добрими, щирими. Та так воно й було. Це не дитинні вигадки.

Рідко нині знайдеш людину, яка б безкорисливо допомагала іншій. Просто так, не за гроші, не за «я тобі, а ти мені», а тому, що вона людина. І що в її грудях б'ється гаряче серце, дане матір'ю, Богом, а не лежить важкий камінь.

Згадую один давній епізод. Напрочуд сніжна зима. Мила моему серцю сухівська вуличка Низянська, біленькі хатки під соломою. Після несамовитої ночі, упродовж якої від вечора до світанку хурделило, стугоніло, завивало, як у страшному казковому лісі, усе вщухло.

Я, маленька чотирирічна дівчинка, крізь сон чую розмову бабусі й дядька. Чимось торохтять. Розплющую очі... Ага, це вони в усі чавуни, ночви, великі